

„Początki skautingu oraz postać Roberta Baden – Powella. Mafeking”

Cel:

- Dowiedzenie się skąd wzięła się idea skautingu, czyli pracy z młodymi chłopcami
- Rozwinięcie umiejętności zapamiętywania
- Poprawa współpracy w zastępie

Data:

Czas trwania: 90 minut

Odpowiedzialni:

Miejsce: harcówka + boisko/teren zielony obok harcówki

Potrzebne materiały:

- Zdjęcia Bi-Pi i zawodów – załącznik nr 1
- Rysunek szubienicy – załącznik nr 2
- Gawęda – załącznik nr 3
- Kartki z hasłami – załącznik nr 4
- Pistolet na wodę
- Chusty na oczy
- Szary papier + marker
- Balony z wodą (30 sztuk)
- Czerwona bibuła
- Totem Burów (jakiś proporzec)

PRZEBIEG:

1. Rozpoczęcie (5 minut)
2. Piosenka obrzędowa (5 minut)
3. „Wywiad” (10 minut)

Harcerze stają zastępami na granicy terenu zielonego na którym są rozłożone w widocznych miejscach koszulki foliowe z zawartością. Jedna osoba z zastępu ma zasłonięte oczy. Zadaniem każdego zastępu jest wypatrzeć jedną koszulkę foliową z miejsca w którym stoją i wskazać ją palcem. Każdy zastęp musi wybrać inną koszulkę. Po „wywiadzie” zastępy za pomocą głosu mają doprowadzić osobę z zawiązanymi oczami do koszulki. Muszą uważać, gdyż są na wrogim terenie i mogą zostać zastrzeleni (pistolet na wodę). Osoba zastrzelona wraca na minutę na granicę terenu zielonego. Osoba z zamkniętymi oczami nie może zostać zastrzelona. Cel:

zebranie koszulki przez niewidzącego. Powrót do harcówki. Zawartość koszulki: pocięte na części zdjęcie Bi – Pi i zdjęcie jednego z jego zajęć (załącznik nr 1).

4. Ułożenie puzzli – postaci Baden- Powella (10 minut)
Krótka rozmowa kim on był. Następnie każdy zastęp przygotowuje scenkę, czym Bi-Pi się zajmował wg obrazka, który mieli w swojej koszulce
5. Zabawa – „Na koń” – nawiązanie do służby wojskowej Bi - Pi (5 minut)
Zabawa polega na tym, że harcerze dobierają się w pary i stają w dużym kółku, tak, aby osoba lżejsza z pary stała za tą cięższą. Na hasło „na koń” osoba z tyłu musi wskoczyć na swoją parę. Na hasło „z konia” osoba z tyłu zeskakuje z pleców swojej pary. Na hasło „wojna” ta osoba przebiega między nogami rumaka, obiega jego prawą nogę, a następnie biegnie po zewnętrznej stronie koła w prawo – zgodnie z ruchem wskazówek zegara. Jak obiegnie całe koło to wskakuje na plecy rumaka. Odpada ta para, której jeździec ostatni wskoczył na plecy rumaka.
6. Gra w „szubienicę” (załącznik nr 2) (10 minut)
Na dużym arkuszu szarego papieru powieszonym na ścianie znajduje się 8 kresek na 8 liter (_ _ _ _ _ _ _ _) oraz puste pole pod nimi na narysowanie szubienicy. Gra toczy się zastępami. Po kolei każdy zastęp podaje jedną literę. Jeśli zawiera się ona w hasło, to dostaje on dodatni punkt i litera jest wpisywana w odpowiednie miejsce, jeśli nie: dostaje ujemny punkt oraz rysowana jest część szubienicy (załącznik nr 2 – szubienica). Gra kończy się gdy człowieczek zawisnie na szubienicy lub gdy któryś zastęp odgadnie hasło.
7. Gdzie jest Makefing, co i kiedy tam się działo? (5 minut)
Powrót do harcówki, gdzie w czasie gry w szubienicę zostały wywieszone kartki z hasłami. Zadaniem harcerzy jest zapamiętanie jak największej ilości szczegółów. (załącznik nr 4)
8. Gawęda (załącznik nr 3) (5 min)
9. Mafeking w praktyce (20 minut)
Drużyna zostaje podzielona na dwie ekipy. Jedna to Scouci z wodzem Baden-Powellem, druga to Burowie z wodzem gen.Botha. (ekipy same wybierają sobie wodza i oznaczają, że to jest wódz za pomocą opasek z czerwonej bibuły).

Cel gry:

Głównym celem jest dostanie się Burów do twierdzy Skautów.

Oprócz tego obydwie ekipy mogą zdobyć życia przeciwnika

Oraz:

- Zadanie Skautów polega na pilnowaniu swego wodza oraz na porwaniu totemu Burów.
- Zadanie Burów to uprowadzenie Baden-Powella (po zabiciu go musi iść z Wami)

Reguły gry:

Na terenie zielonym między drzewami (w zagęszczeniu) zostaje wyznaczona twierdza Mafeking. W odległości ok 5 metrów od niej zostaje ukryty totem Burów. Gra rozpoczyna się na dźwięk pojedynczy gwizdka i kończy na potrójny. W twierdzy i w osadzie Burów znajdują się łącznicy, którzy mają dla każdej ekipy 15 balonów z wodą. Balony z wodą można wykupić u łączników już po rozpoczęciu gry podając mu skojarzenie z

Mafekingiem (hasła z harcówki) lub inne związane z Baden – Powellem. Każda osoba może wykupić tylko jeden balon naraz. Balonami można rzucać w przeciwnika. Osoba, która dostała balonem schodzi z placu bitwy i nie bierze w niej już udziału. Podczas bitwy należy pamiętać o celu, czyli porwaniu totemu/uprowadzeniu wodza.

*Dodatek - wersja trudniejsza: na terenie wroga jest ukryte hasło. U Burów będzie to „Wilk, który nigdy nie śpi”, jak wołano na Bi – Pi, a u Skautów to będzie „Lew z Transwalu” jak nazywano wodza Burów. W momencie, gdy któreś z haseł zostanie wykradzione i wykrzyknięte następuje przerwa – sygnał dwóch gwizdków podczas której zostanie wyrównana liczba żyć po obu stronach. Przykład: Skautów pozostało 3 a Burów 7. Skauci odnaleźli hasło „Wilk, który nigdy nie śpi” i wykrzyknięto je głośno. Następują 2 gwizdki i przerwa, podczas której z gry zostaje zdjętych 4 Burów, czyli w grze jest po trzech graczy z każdej strony.

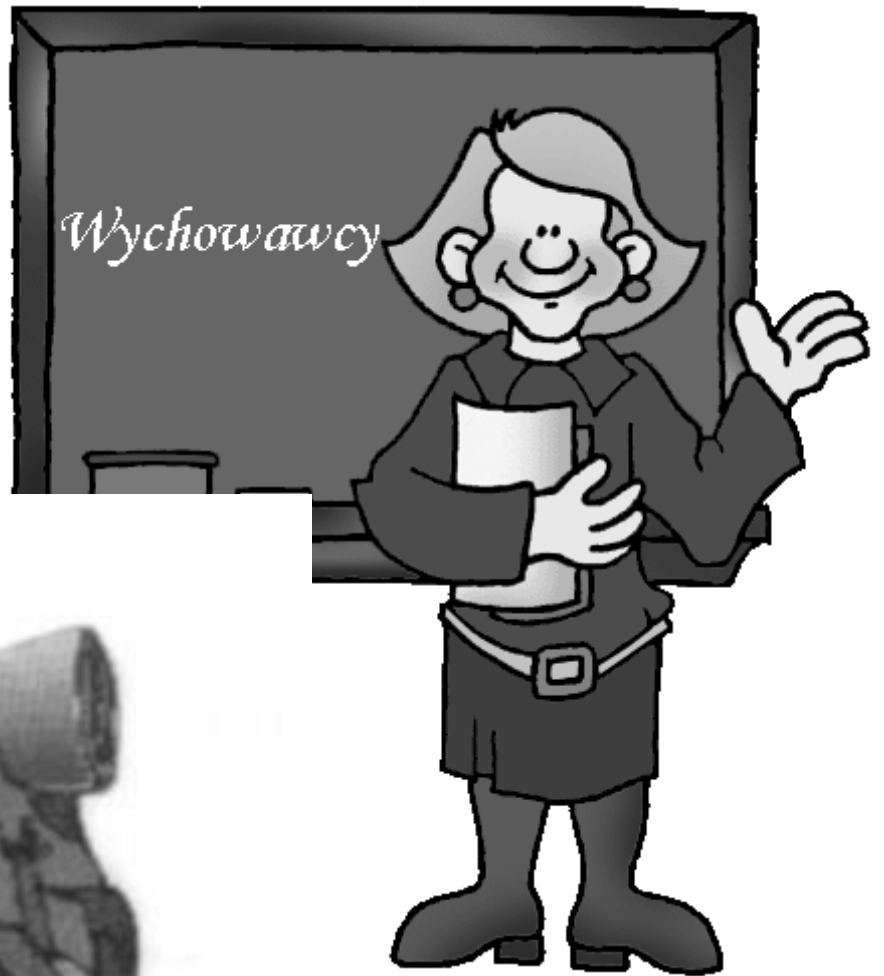
10. Podsumowanie gry i zbiórki (10 min)

11. Zakończenie (5 min)

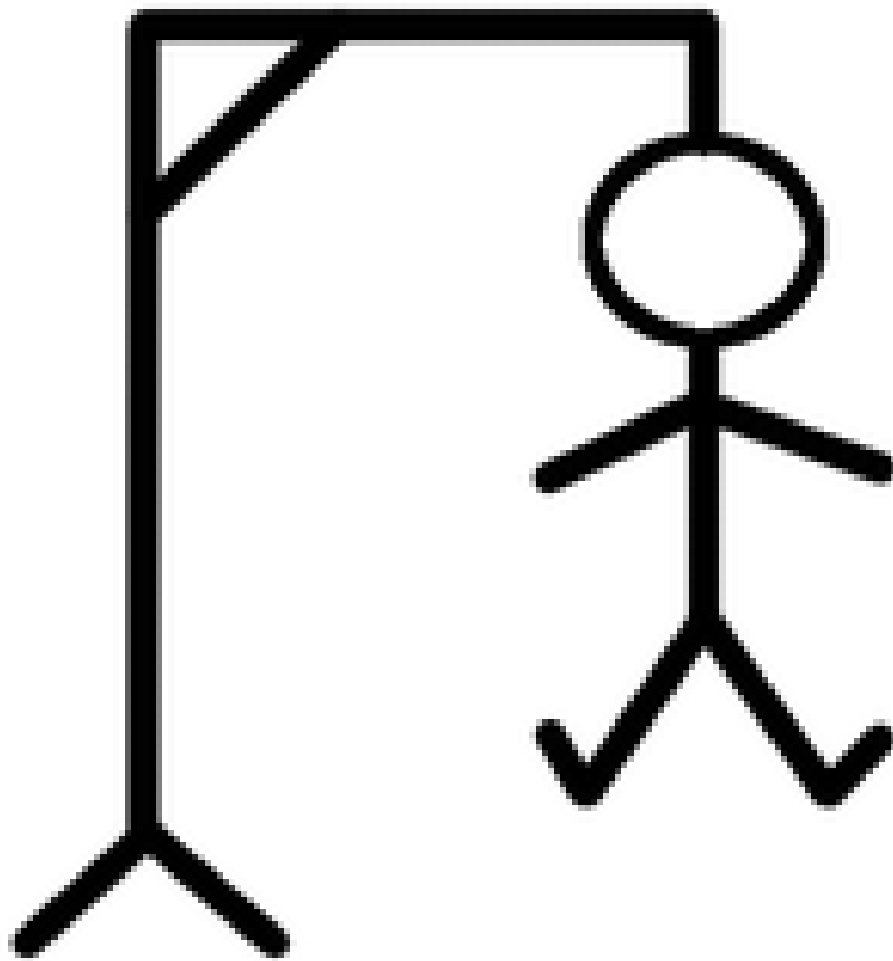
Załącznik nr 1: zdjęcia

Załącznik nr 2: szubienica - rysunek

Załącznik nr 3: Gawęda

Wersja A - krótsza

W czasie podróży do Anglii B-P pracuje nad nowym podręcznikiem dla zwiadowców wojskowych "Aids for Skouting". Z Anglii na pewien czas zostaje wysłany do Indii, gdzie spotyka się między innymi z Winstonem Churchillem a stamtąd znów do Afryki, gdzie ląduje 14 lipca 1899r. Wojna z burami zaskakuje go w Mafekingu. Robert Baden-Powell podejmuje się obrony miasta, pod którym stoi 9 tyś. żołnierzy generała Cronje. Obrońców jest dziesięciokrotnie mniej, lecz dzięki jego pomysłowości - Burom wydaje się, że miasta broni kilka tysięcy żołnierzy. Nie wiedzą, że szaniców i okopów bronią kukły i manekiny oraz kilka setek brytyjskich żołnierzy. Nie decydują się na atak. B-P wpada na kolejny pomysł, wszystkich chłopców powyżej 10 roku życia (było ich 18) dzieli na patrole i przydziela im najpierw roznoszenie listów, rozkazów a następnie używa jako żołnierz. (w okresie między 11 października 1899 roku a 17 maja 1900 roku.). Po 217 dniach oblężenia korpus ekspedycyjny wyzwala miasto. Robert Baden-Powell zostaje bohaterem narodowym. Zostaje awansowany na najmłodszego w armii brytyjskiej generała majora. Ma 44 lata.

Zaczęło się w Mafekingu. To tu Robert Baden-Powell, zafascynowany bohaterstwem miejscowych chłopców w czasie wojny burskiej podjął decyzję o przerwaniu kariery wojskowej i zajęciu się wychowaniem młodzieży. Tak narodził się skauting

Wersja B - dłuższa

Kilkunastoletni chłopcy z korpusu kadetów, którzy podczas drugiej wojny burskiej uczestniczyli w obronie Mafekingu, stali się wzorem dla twórcy skautingu i milionów młodych ludzi, przez sto następnych lat przypinających na piersi lilijkę – symbol ruchu.

To ich odwaga, poczucie obowiązku i radość życia sprawiły, że najmłodszy generał brytyjskiej armii Robert Baden-Powell porzucił służbę wojskową i zajął się tworzeniem pokojowego ruchu młodzieżowego. Siedem lat po wydarzeniach w Mafekingu osmaloną flagę z oblężonego miasta Baden-Powell zatknął nad obozem na brytyjskiej wyspie Brownsea. My w Mafekingu postanowiliśmy poszukać śladów początku idei skautingu.

PIĘTNO WOJNY

Cześć, jestem Theo – komendant skautowego ośrodka z Mafekingu wyciągnął rękę na powitanie. Potężny, w rozchełstanej flanelowej koszuli. W ciemnym barze poczuliśmy dreszcz niepokoju. – Jesteś skautem? – Tak, oczywiście – odpowiedział.

Przez następne dni tropiliśmy ślady chłopców z Mafekingu. Skaut znaczy – tropiciel. Theo nieomylnie prowadził nas szlakiem niezwykłej historii. Miasto naznaczone piętnem wojny, rozpętanej w ostatnich dniach XIX w. przez żądze posiadania złota i diamentów, których złoża odkryto w południowej Afryce. Ofiarami byli rdzenni mieszkańcy Afryki, w tym także

kobiety i dzieci, dla których konflikt między Anglikami i Burami był bardzo odległy. Nieopodal Mafekingu utworzono pierwszy w historii obóz koncentracyjny dla cywilnej ludności.

KADECI I SKAUCI

Ze zdjęcia, ukrytego w mroku muzealnych sal, patrzyły na nas oczy chłopców. Korpus kadetów był oficjalną jednostką obrony Mafekingu. Chłopcy nosili kapelusze z otokami, koszule khaki, spodnie i czarne getry – jak współcześni skauci. Podczas oblężenia pomagali w szpitalu, uprzedzali o zagrożeniu bombardowaniem i roznosili pocztę. Ich dowódcą został czternastoletni Warner Goodyear – syn kapitana brytyjskiej armii.

Nastolatki zaimponowały Baden-Powellowi. Byli zawsze gotowi do zadań. „Be prepared” – bądź gotów, strawestowane na polskie „czuwaj” stało się zawołaniem wszystkich skautów. Ci, którzy rozwozili pocztę i meldunki, mawiali: „Pedałuję tak szybko, że żaden pocisk mnie nie doścignie”. Aż do 1 stycznia 1900 roku, kiedy podczas bombardowania odłamek ugodził najmłodszego z kadetów. Małeńki grób 9-letniego Frankiego Browna wyróżnia się wśród mogił obrońców.

W KRĘGU

Najpierw usłyszeliśmy melodię, znaną skautom na całym świecie. „In gonjaama. Inwubu. Jambu, jambu. Inwubu”. Zuluska pieśń zwycięstwa zdawała się wprawiać ziemię w drzenie. Potem pojawili się chłopcy ubrani w mundury. Usiedliśmy w kręgu.

– Czym jest dla was skauting? – spytaliśmy. – Dumą i zobowiązaniem. Szczególnie tu, w Mafekingu – odpowiadali. Mówili o braterstwie, ćwiczeniu charakterów, przyjaźni, które dają siłę, by zmagać się z przeciwnościami świata. Pierwsza skautowa drużyna dla rdzennych mieszkańców Afryki powstała w latach 70. XX w.

Jednak przy jednym ognisku południowoafrykańscy skauci mogli zasiąść dopiero w 1994 r. kiedy wolne wybory położyły kres polityce apartheidu. W dniu wyzwolenia Mafekingu Baden-Powell mówił: „Najłatwiej można uniknąć wojny, zaszczepiając młodzieży umiłowanie pokoju, nie pozwalając, by zakiełkowały wśród niej sprzeczności wynikające z różnic ras, narodowości, religii, stanu posiadania”.

KAMIENIE PAMIĘCI

Kiedy dogasło ognisko, instruktorzy zaprowadzili do dwóch kamiennych kręgów ułożonych na skraju obozowiska. Mafike w języku Barolo – plemienia zamieszkującego te ziemie, znaczy „miejsce kamieni”. Jeden tworzyły kawałeczki skał ozdobione inskrypcjami we wszystkich językach świata. Do Mafekingu przywieźli je z rodzinnych stron skauci z całego świata. Obok ułożono koło z miejscowych kamyków, które po przełamaniu ukazują półprzezroczyste wnętrza. Każdy może stąd zabrać jeden dla siebie. Po to, by zawsze czuć więź z tym jedynym miejscem na świecie.

Wersja C – najdłuższa

Fragment książki „Wilk, który nigdy nie śpi” Waltera Hansena; rozdziały: Chłopcy z Mafekingu lub Atak i Wyzwolenie

Załącznik nr 4: **HASŁA**

MAFEKING

Gen. Robert

Baden –

Powell

Burowie

Kontynent

Afryka

Wojna

**Spryt i
podstęp**

**Młodzi
chłopcy**

**10 razy mniej
obrońców**

217 dni

13 X 1899

Do 17 V 1900